

Sygn. akt VI Gz 204/15

POSTANOWIENIE

Dnia 31 lipca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Barbara Frankowska (spr.)

Sędziowie: SO Anna Walus-Rzqsa

SO Renata Bober

Protokolant: asyst. sędziego Natalia Oślizło-Doskocz

po rozpoznaniu w dniu 31 lipca 2015 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku wierzycielki: **J. M.**

z udziałem małżonki dłużnika: **B. G.**

o nadanie klauzuli wykonalności przeciwko małżonce dłużnika

na skutek zażalenia wierzycielki na postanowienie Sądu Rejonowego w Przemyślu V Wydziału Gospodarczego z dnia 12 maja 2015 r. sygn. akt V GCo 77/15

postanawia:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Wnioskiem złożonym w sprawie wierzycielka J. M. wniosła o nadanie klauzuli wykonalności tytułowi egzekucyjnemu – nakazowi zapłaty wydanemu przeciwko dłużnikowi P. G. przez Sąd Rejonowy w Przemyślu V Wydział Gospodarczy dnia 31 grudnia 2013 r. sygn. akt V GNc 1400/13 również przeciwko małżonce dłużnika B. G., z ograniczeniem jej odpowiedzialności do majątku wspólnego małżonków. W uzasadnieniu wskazała, że P. G. i B. G. są współwłaścicielami na prawach wspólności małżeńskiej nieruchomości opisanej we wniosku. Dalej wierzycielka podała, że stwierdzona tytułem egzekucyjnym wierzytelność powstała z czynności prawnej dokonanej za wiedzą i zgodą małżonki dłużnika B. G., co uzasadnia przedmiotowy wniosek. Celem udowodnienia powyższego przedłożyła oświadczenie małżonki dłużnika z dnia 07 listopada 2013 r.

Sąd Rejonowy w Przemyślu zaskarżonym postanowieniem oddalił powyższy wniosek na podstawie art. 787 k.p.c. wobec niewykazania przez wierzycielkę, że czynność prawna stwierdzona wskazanym we wniosku tytułem egzekucyjnym została dokonana przez dłużnika za zgodą jego małżonki. W uzasadnieniu Sąd ten stwierdził, że przedłożony przez wierzycielkę dokument prywatny nie wykazuje ww. okoliczności, dalej podając, że z jego treści nie wynika zgoda na zawarcie czynności prawnej, a jedynie zobowiązanie do spełnienia świadczenia. Sąd Rejonowy zaznaczył, że nawet gdyby wywodzić, że jest to następcza milcząca zgoda na wcześniejszą czynność prawną tworzącą wierzytelność, to i tak z pisma nie wynika o jaką czynność konkretnie chodzi, a nadto osoba podpisana zobowiązała się jedynie do spłaty częściowej.

Wierzycielka w zażaleniu na powyższe postanowienie wniosła o jego zmianę i uwzględnienie wniosku, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Zaskarżonemu postanowieniu wierzycielka zarzuciła błędne rozpoznanie istoty sprawy poprzez naruszenie art. 787 k.p.c. i sprzeczne z materiałem dowodowym, zasadami logiki i współżycia społecznego przyjęcie, że nie zostały spełnione przesłanki z tegoż artykułu warunkujące nadanie klauzuli wykonalności przeciwko małżonce dłużnika. Nadto wniosła o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z jej oświadczenia z dnia 27.05.2015 r. i oświadczenia małżonki dłużnika z dnia 07.11.2013 r. oraz dowodu z odpisu z księgi wieczystej nr (...), a także załączenie do akt niniejszej sprawy akt sprawy Sądu Rejonowego w Przemyślu sygn. akt V GNc 1400/13.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zażalenie wierzycielki nie jest uzasadnione.

Zgodnie z art. 787 k.p.c., tytułowi egzekucyjnemu wydanemu przeciwko osobie pozostającej w związku małżeńskim sąd nada klauzulę wykonalności także przeciwko jej małżonkowi z ograniczeniem jego odpowiedzialności do majątku objętego wspólnością majątkową, jeżeli wierzyciel wykaże dokumentem urzędowym lub prywatnym, że stwierdzona tytułem egzekucyjnym wierzytelność powstała z czynności prawnej dokonanej za zgodą małżonka dłużnika. Przepis ten stanowi realizację materialnoprawnej zasady wyrażonej w art. 41 § 1 k.r.o. stanowiącego, że jeżeli małżonek zaciągnął zobowiązanie za zgodą drugiego małżonka, wierzyciel może żądać zaspokojenia także z majątku wspólnego małżonków.

Istota zarzutu wierzycielki sprowadza się do twierdzeń, iż wykazała, że stwierdzona tytułem egzekucyjnym wierzytelność powstała z czynności prawnej dokonanej za zgodą małżonka dłużnika, przy czym zgoda ta w świetle okoliczności sprawy pozwala na pełne zidentyfikowanie czynności prawnej będącej jej podstawą.

Na wstępie rozważań w tej kwestii należy zauważyć, że postępowanie klauzulowe oparte na art. 787 k.p.c. stanowi uproszczoną formę uzyskania tytułu wykonawczego przeciwko małżonkowi dłużnika i pozwala uniknąć konieczności pozywania równocześnie dłużnika i jego małżonka, stąd ustawodawca przewidział rygorystyczne wymagania dowodowe (por. Sąd Najwyższy w uchwale z 18.03.2011 r., III CZP 117/10, OSNC 2011/11/120). Postępowanie klauzulowe w porównaniu z postępowaniem rozpoznawczym jest postępowaniem uproszczonym i sformalizowanym, w którym dowód z dokumentów odgrywa podstawowe znaczenie. Oznacza to, że z treści owego dokumentu urzędowego lub prywatnego, o którym mowa w art. 787 k.p.c., winno niezbitnie wynikać, że małżonek dłużnika wyraził zgodę na dokonanie przez dłużnika określonej czynności prawnej, przy czym zgoda małżonka powinna wynikać wprost z treści dokumentu. Z tego względu w sprawie o nadanie tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności przeciwko małżonkowi dłużnika nie jest dopuszczalne stosowanie domniemania faktycznego przy ustalaniu, że stwierdzona tytułem egzekucyjnym wierzytelność powstała za zgodą małżonka dłużnika (por. wspomnianą uchwałę SN z 18.03.2011 r.).

Bezspornym jest, że B. G. podpisała w dniu 07 listopada 2013 r. pismo przedłożone do akt sprawy przez wierzycielkę (k. 13). Wbrew jednak twierdzeniom wierzycielki samo umieszczenie podpisu pod ww. pismem nie może być utożsamiane ze zgodą na zaciągnięcie zobowiązania przez jej małżonka. Wierzycielka powinna zadbać o złożenie przez współmałżonkę dłużnika wyraźnego oświadczenia o wyrażeniu zgody na zaciągnięcie przez dłużnika zobowiązania określonej treści. Tymczasem treść ww. pisma nie pozwala na przyjęcie, że małżonka dłużnika wyraziła przedmiotową zgodę, w treści bowiem dokumentu – jak słusznie zauważył Sąd Rejonowy - mowa o zobowiązaniu do spłaty i to spłaty częściowej, przy czym wierzytelność nie jest skonkretyzowana w żaden sposób. W ocenie Sądu Okręgowego ww. dokument nie zwiera oświadczenia małżonki dłużnika o wyrażeniu zgody na zaciągnięcie przez dłużnika zobowiązania określonej treści.

O wyrażeniu przedmiotowej zgody nie przesądza także przedłożony na etapie postępowania zażaleniowego kolejny dokument obejmujący oświadczenie B. G., datowany na dzień 07.11.2013 r. (k. 26). Z dokumentu tego wynika zobowiązanie do spłaty zaległości (bez wskazania o jakie zaległości chodzi) oraz prośba o „dalsze rozdzielanie faktur”.

Powyższy dokument inkorporuje własne zobowiązanie B. G. i nie dotyczy oświadczenia w przedmiocie tego, czy małżonka dłużnika wyraża, czy też nie wyraża zgody na zaciągnięcie przez dłużnika zobowiązania. Oświadczenie wierzycielki z dnia 27 maja 2015 r. nie może służyć do wykładni oświadczenia małżonki dłużnika. Jedynie na marginesie wskazać należy, że kolejny dokument podpisany przez B. G. został złożony na etapie postępowania zażaleniowego, jego przedłożenie było więc spóźnione, skoro data sporządzenia wskazuje na możliwość posłużenia się nim już w postępowaniu przed sądem I instancji (art. 381 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.).

Mając na uwadze powyższe zażalenie jako bezzasadne oddalono na mocy art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. i 13 § 2 k.p.c.